

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Nu er det jo sådan, at EU i ni ud af ti tilfælde har fuldstændig de samme standarder og grænseværdier, som findes i det internationale Codex-system, men hvis vi skal begynde at tale om at sænke grænseværdier til trods for, at vi jo egentlig har et system, hvorefter at man kan anklage de lande, der måtte bruge det som en teknisk handelshindring, kan vi så komme uden om det uden at gøre op med forsigtighedsprincippet, som jo er basis for de standarder, der er fastsat? Og hvordan hænger det sammen med De Radikales tidligere opbakning, for sådan som jeg kan se tilbage, gik den jo netop på fødevarerordningen, og at det er et grundlæggende princip i europæisk fødevarerpolitik.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Nu er jeg ikke helt sikker på, at jeg forstår hr. Vestergaards meget direkte kobling til forsigtighedsprincippet, for tilfældet med aflatoksiner har jo ikke noget med forsigtighedsprincippet at gøre. Der har vi en dokumenteret risiko. Det ved vi. Vi erkender den. Jeg erkender den.

Nu tager jeg diskussionen principielt her, for ingen af os, synes jeg, kender nok til fakta til at kunne drage en endelig konklusion på det, men principielt kunne jeg godt forestille mig en situation, hvor der – selv om der er en kendt og dokumenteret risiko i Europa ved en mindre hævnning af tærskelen – er en endnu større, om jeg så må sige, risiko for menneskeliv i ulandene, ved at de ikke kan afsætte deres varer. Den situation mener jeg principielt godt man kan stå i, også selv om man overholder alle standarder og regler osv. Det synes jeg ikke umiddelbart har noget med forsigtighedsprincippet at gøre.

Det er i øvrigt meget vanskeligt at få lov til at komme igennem med i WTO-regi, det ved vi jo fra hormonsagen osv.; hvis ikke vi kan dokumentere, at der er noget, så er det altså svært at komme. Så jeg taler om den situation, hvor man, selv om man i og for sig følger alle internationale regler, måske stadig væk har et hensyn at tage. Det står i hvert fald i EU-traktaterne og i alle de fine erklæringer, at der også er et hensyn at tage til fattigdomsbekæmpelsen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det, der gør, at jeg på dette fremskredne tidspunkt finder det nødvendigt at stille et spørgs-

mål, er den, synes jeg, forhåbentlig uovervejede helt generelle formulering, at vi skal til at handle med menneskeliv. Det etiske princip, som hr. Martin Lidegaard formulerer, at vi godt kan ofre nogle menneskeliv i Vesteuropa, hvis vi derved kunne redde et eller andet større antal et andet sted. Er det ikke etisk set et skræpligt at komme ind på? Og i så fald hvor mange menneskeliv? Fru Anne Grete Holmsgaard vil ofre ét. Jeg ved ikke, hvor mange hr. Martin Lidegaard vil ofre. Hvor går grænsen?

Jeg spørger, fordi det er en helt forkvaklet debat, vi er kommet ind på. Jeg troede, at vi alle sammen var enige om, at vi skal frem mod stadig højere standarder for miljø og sundhed. Jeg tror endda, at det står i EU-traktaten. Jeg har altid hævdet, at når det kom til stykket, mente EU det ikke alvorligt, men det står dog i traktaten. Det vil jeg godt spørge hr. Lidegaard, om han ikke er enig i.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Indledningsvis vil jeg gerne kvittere for hr. Keld Albrechtsens skamros af EU's miljøsystemer, som har været den røde tråd i debatten i dag. Det er sjældent, man har chancen for i den grad at sole sig i så meget EU-ros fra Enhedslistens side, så det glæder jeg mig over. Det vil vi vide også at tage op senere, når vi får lejlighed til at diskutere dette spørgsmål mere indgående.

Men så vil jeg gerne svare på hr. Albrechtsens spørgsmål. Jeg synes egentlig også, det er ubehageligt. Jeg synes faktisk, det er ubehageligt at leve i en verden, hvor der dør 30.000 børn af sult hver dag – ikke på grund af EU's tærskelværdier alene – men jeg synes, det er endnu mere ubehageligt, hvis man ligesom fraskriver sig eller ikke vil kendes ved, at der kan være nogle ubehagelige valg at træffe her.

Jeg ønsker ikke at gøre det op i to eller tre menneskeliv og sådan og sådan, for det er jo risici, vi snakker om, men jeg synes da omvendt, at det er mærkeligt at sige, jamen uha, det er ikke rart at snakke om, at det her faktisk kan gå ud over nogle mennesker i et uland, og der kan også dø nogle dér, der kan sikkert også dø nogle europæere. Puha, lad os ikke snakke om det, for det er uetisk at snakke om, at det handler om menneskeliv.

Kl. 17.20

Men det handler om menneskeliv i Europa og i ulandene i nogle tilfælde. Og ja, som jeg startede med at sige, i alle de tilfælde hvor man kan få